

Lovforslags § 1 en Udvidelse af Postvæsenets Eneret for Adressbrevets Bedkommende. En æret foregaaende Taler, den ærede Ordfører og jeg have derfor meent, at vi ikke kunde opgive at faae prøvet, hvorvidt Adressbrevet skulde optages som Gjenstand for Postvæsenets Eneret. Saaledes som Forholdene have udviklet sig, forsendes der aarlig en Mængde Adressbrevet forseglede uden at gaae igjennem Postbestyrelsen. Det er sædvanligt, eller ialfald Noget, som skeer jævnligt, at Baresforsendelser fra Kjøbenhavn til Provindserne skeer ikke ved Connoisementbreve, men blot ved Adressbrevet, som ere forseglede; de ere ogsaa ofte aabne, men hyppig ere de forseglede og indeholde tilfælle Factura over Varerne. Derjom Loven vedtages saaledes, som den nu er kommen til Folkethinget, bliver det altsaa ulovligt at sende forseglede Adressbrevet med Varer eller andre Forsendelser, men dette er efter min Mening en Udvidelse af Postvæsenets Eneret, som strider mod de gjældende Forestillinger om, hvorvidt Postvæsenet maa gaae i sine Fordringer, og imod den Mening, som har dannet sig om, at saadanne Forsendelser ere tilladelige uden at underkastes Postvæsenets Tvang. Dette var det ene af de Forslag, som jeg har deeltaget i at stille. — Det andet er det, at det skal være tilladt at sende Breve privat, naar Forsendelsen skeer uden Vederlag. Det er vitterligt for Alle, at der daglig forsendes et stort Antal forseglede Breve med Private, uden at Postvæsenet godtgøres. Jeg tror ikke, at der en Gæst i denne Sal, Ministeren inclusive, som ikke har bragt et privat Brev fra et Sted til et andet uden Postmærke. Jeg vilde ansee det for rigtigt, om man, naar Rigsdagen nu skal undersøge, hvilken Postlov der skal være gyldig for Fremtiden, da i denne fremhæver denne Besørgelsesmaade af Breve, som jo Enhver anseer for i og for sig tilladelig, og som finder Sted Dag for Dag, og hvis Paatale vil paadrage Postvæsenet et Misnoie, som det ikke kan være hensigtsmæssigt at opvække, ved at give denne Lovbestemmelse. Dette var det an-

det Forslag, som jeg har deeltaget i at stille. — Det tredie Forslag har jeg stillet alene som Mindretal. Der findes i Lovens § 4 den Bestemmelse, at Postvæsenet skal forsende og omdele Brevene paa den hensigtsmæssigste Maade. Jeg tror, at det vil være rettest, at det overlades til Afsenderen at bestemme, naar han vil have sine Breve henliggende hos Postvæsenet, og jeg foreslaaer derfor, at den Vilkaarlighed, som man ved denne Bestemmelse i Loven indrømmer Postvæsenet, udstemmes, og at man istedet derfor faaer den Regel, at Postvæsenene er forpligtet til strax med første Post at besørge Breve, som indleveres til Forsendelse, derjom Afsenderen vil have dem til at ligge hos Postvæsenet for at afvente en bestemt Posts Afgang, staaer det jo til ham selv at skrive paa Brevene, at han vil have, at de skulle henligge. Derjom man lader denne Bestemmelse i § 4 staae, som jeg opponerer imod, saa vil man give Postmestrene et Middelet til at dække deres Forsømmelse. En Postmester vil altid kunne sige, at efter hans Skøn er det rigtigt, at Brevet først bliver sendt med den eller den Post. Saaledes som Forholdet nu er, hører man hyppig Klager over, at Breve sendes fra Postcontoirer paa Landet meget seent, at Postmestrene skønner, at han først skal uddele Brevene i Kjøbstaden, og først naar han er bleven færdig dermed, skønner han, at det er Tid at give dem til Landboerne. Alt Sigt hører ikke hjemme i en god Postbestyrelse. Naar derimod den Bestemmelse, jeg foreslaaer, kommer ind i Loven, vil Generalpostdirectøren eller Ministeren vistnok meget lettere kunne have skarpt Tilsyn med de Postmestre, som ere efterladende. Derjom jeg befunder mig en Morgen tidligt paa Banegaarden og putter et Brev i Postvognen, som holder der, skal saa den reisende Postmester eller enhver anden Postmester have Magt til at kunne sige, at jeg ikke skal have Brevet besørget med den første Post? Skal det berode paa hans eller en anden Postmesters Skøn, om det skal gaae bort, saa hurtigt det kan?